ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Ω. Νέο Φάληρο. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη σας στὸ «Μπουκέτο». Ἐπιμένουμε ὅμως, πὼς ἕνα ποίημα δὲν χάνει ὅπου κι' ἂν δημοσιευθῆ. Σχετικῶς σᾶς λέμε καὶ τὸ ἑξῆς : Ἡ στήλη τοῦ Κάρτ-Ποστὰλ διαβάζεται ἀγρίως. Λόγιοι καὶ δημοσιογράφοι φίλοι μας, αὐτοὶ πρωτοκυττάζουν. Γιατὶ θὰ πῆτε ; Γιατὶ ἔχει διάβολε, τὴ δροσιά της καὶ τ' ἁλάτι της.

Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ν Ο ἰ κ ο γ ε ν ε ι ά ρ χ η ν. Ἐπιτρέψτε μας νὰ σᾶς ποῦμε πὼς εἶδε λιγάκι ὑπερβολικός. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμῶς γιὰ τὴν ὑπόδειξι. Ἐλάβαμε τὰ μέτρα μας καὶ τὸ πρᾶγμα κανονίζεται ὅπως θέλετε καὶ ὅπως πρέπει. Γ ι ά ν ν η ν Ε. Μ ε ϊ μ α ρ ά κ η ν, Ἡράκλειον. Τὸ δήγημά σας ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχές. Ἡ γλῶσσα καὶ τὸ ὕφος ἐλάχιστα ἁρμονικό. Ἐπὶ πλέον πολὺ μεγάλο καὶ γραμμένο κι' ἀπ' τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ χάρτου. Κ ω σ τ. Γ. Χ α τ ζ η κ ω ν σ τ α ν τ ῆ ν. Καλλιθέαν. Ἡ ὑπόθεσις τῆς «Ἐξομολογήσεως» ὄχι ἀπολύτως ἐνδιαφέρουσα. Ἐν τούτοις γράφετε καλά. Σᾶς τὸ λέμε αὐτὸ εἰλικρινῶς καὶ ἐλπίζουμε πὼς θὰ δημιουργήσετε καλύτερα πράγματα. Ν. Κ ρ ά λ λ η ν, Θεσ(νίκην. Αἱ ἐντολαὶ τοῦ Δεμουλὲν δημοσιεύονται στὴν «Οἰκογένειαν» ὅπου ἦτο ἡ θέσις των. Γιὰ τὸ «Μπουκέτο» θὰ θέλαμε κανένα διηγηματάκι. Πάντως σᾶς πολυευχαριστοῦμε. Στεῖλτε ὅτι ἔχετε καὶ τὰ ἰατρικὰ ἀκόμη. Φτάνει νὰ κάνουν γιὰ τὸ πολὺ κοινόν. Γ ι ά γ κ ο ν Λ η μ ν η τ ρ ι ά δ η ν. Τὸ «Πάρκο» δείχνει πὼς θὰ γράψετε μὲ τὸν καιρὸ καλύτερους στίχους. Ἡ «Νύχτα» ὅμως πολὺ ἀποτυχημένη. Ἐκεῖνος ὁ στίχος :

Στ' ἀνθογυάλια τῶν πάρκων λαλοῦσαν

Τί θέλει νὰ πῆ ; Γιατὶ στὰ πάρκα δὲν ὑπάρχουν ἀνθογυάλια, ἀνθογυάλια δὲ εἶνε νὰ βάζα τῶν ἀνθέων καὶ δὴ τὰ γυάλινα. Ἐπίσης δὲ στ' ἀνθογυάλια δὲν λαλοῦν «ἀηδονάκια μὲ πόνο βαθύ» ! Ἀκόμη οἱ στιχοι,

Κι' ἐρωτιάρικα παίζαν, πηδοῦσαν,
πὰ στὰ δέντρα ποὺ βγάζαν... ἀ ν θ ο ί !

Εἶνε ἐξωφρενικά. Σᾶς τὰ λέμε αὐτὰ γιὰ νὰ διορθωθῆτε καὶ νὰ γράψετε καλλίτερα πράγματα, μὲ τὸν καιρὸ καὶ τὴν μελέτη. Ἄ ς — Ἄ ς. Πολὺ-πολὺ καλὴ ἡ «Ἑβδομάδα». Ὡραία ὡς ἰδέα. Γράφτε τὴν ὅμως σ' ἐντελῶς δημώδη γλῶσσα, ἀφοῦ μάλιστα εἶνε παραμύθι, γιατὶ στὸ χειρόγραφό σας αὐτὸ ἡ γλῶσσα εἶνε μικτὴ σὲ μερικὰ μέρη. Ἐπίσης τὸ ὕφος ἐντελῶς ἁπλό. Καὶ ξαναστειλτέ το νὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Τὸ περιμένουμε. Ὀ ρ έ σ τ η ν Λ ά σ κ ο ν, Ἐλευσῖνα. Δὲν ἔχετε καθόλου δίκηο, Καὶ πολὺ τὸ προσέξαμε καὶ «βαιστικοὶ» δὲν εἴμαστε. Ἐγράφατε «πρότυπο» κι' ὄχι πρωτότυπο. Γιὰ τὸ δικαίωμα δὲν γίνεται λόγος. Τὸ ποίημα ὅμως τῆς μὲ τὸ «πρωτότυπο περιπάτημα» ὄχι δημοσιεύσιμον. Πολύ... πολύ... πρωτότυπο ! Τὸ δεύτερο πολὺ καλό, χαριτωμένο καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Τ ά κ η ν Ζ α φ ε ι ρ ί ο υ καὶ Τ ά κ η ν Ἀ ρ ε τ ό π ο υ λ ο ν, (Καφενεῖον «Βασιλικὸν») Λάρισσαν. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐντυπώσωμεν τὶ ἀκριβῶς ζητεῖτε. Ἡ ἐπιστολή σας εἶνε ὀλίγον τι ἀσαφής. Καὶ ἰδοὺ αὐτή :

Κύριε Διευθυντά,

Ἐπειδὴ ἡμεῖς οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔλθωμεν εἰς τακτικὴν συνεργασίαν μετὰ τοῦ ὑφ' ὑμῶν περιοδικοῦ, παρακαλοῦμεν γνωρίσατέ μας *καταστατικὸν* καὶ ὑπὸ ποίους ὅρους δυνάμεθα ν' ἀποστέλλωμεν ὑμῖν ἔργα ὑπὸ τύπον λογοτεχνίας πρὸς δημοσίευσιν συντεταγμένα παρ' ἡμῶν καὶ τῆς Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας.

Κατωτέρω παραθέτομεν ἓν ἔργον ἐκ τῶν δυό μας, τοῦ ὁποίου ἀφοῦ λάβητε γνῶσιν δύνασθε νὰ μᾶς ἀπαντήσητε τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀντιλήψεις σας.

Ἰδοὺ τώρα καὶ τὸ σταλέν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΙΑ

«ΣΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΙΔΑΝΙΚΟ»

Στὸ χαμένο μου αὐτὸ ἰδανικό, κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μοὶ κάμῃ εὐτυχισμένο, προτοῦ ὁ θάνατος φέρει τὸν τελευταῖο του ἀσπασμό.

Ἕνα στεφάνι τότε μὲ κάτι ἄσπρα ὄμορφα μπουμπουκάκια ποὺ θὰ στολίσῃ τὸ παγωμένο καὶ ἀτάραχο κεφαλάκι τοῦ δύστυχου αὐτοῦ παιδιοῦ, ποὺ κανένας δὲν γύρισε τὰ μάτια του νὰ κυττάξῃ, τί κρύβουν μέσα του...

Ποιὰ ἀπαγοήτευσι τὸν ἔφερε στὸ δρόμο, «τοῦ χαμένου γιὰ πάντα».

Ναί! Ἦταν αὐτὸ τὸ ἀπόπαιδο τῆς ἄμοιρης τύχης ποὺ τὸν ἔσερνε στὸν αἰώνιο λήθαργο τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὴν ἀλήθεια, παρὰ τὴ δύναμι τῆς Μάσκας.

Τὸ δύστυχο αὐτὸ κορμάκι, πέρνει μαζί του καὶ τὴ μεγάλη του καρδιά, ποὺ κανεὶς δὲν τὴν ἐγνώρισε ποτὲ ὡς τότε, καὶ φεύγει σκεπασμένο μὲ τῆς λησμονιᾶς τὸ σάβανο.

Ναί ! δὲν θέλει οὔτε νὰ τὸν θυμηθοῦνε οὔτε νὰ κλάψουν γιὰ τὴ θλιβερή ζωή του.

Δύστυχο πλᾶσμα τί ζητοῦσες ;

Δὲν ἤξερες ὅ,τι στὴ ζωὴ αὐτὴ κυριαρχεῖ μονάχα ἡ ψευτιὰ κι' ἡ κακομοιριὰ τῆς ἀπατημένης αὐτῆς ὑπερηφάνειας !

Μήπως ζητοῦσες μιὰ θερμὴ ἀγάπη γιὰ νὰ ξεχάνῃς τοὺς πόνους σου ἀπ' τὸ φοβερὸ αὐτὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς !..

Δύστυχο παιδί ! **Τάκης Ἀρετόπουλος**

Ἐξηγηθεῖτε λοιπὸν περὶ τίνος πρόκειται. Καὶ στέλνετε τὰ ἔργα σας. Εὐχαρίστως θὰ τὰ δημοσιεύουμε, ὅπως τὸ ἀνωτέρω λογοτέχνημα τοῦ ἑνὸς ἐξ ἡμῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ - ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ - ΑΣΤΕΙΑ

Στὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο. Μετὰ τὸ Θησεῖον μιὰ παχειὰ κυρία παρακαλεῖ τὸν παρακαθήμενό της κύριο ν' ἀνοίξῃ ἕνα παράθυρο, ἐπειδὴ κάνει τρομερὴ ζέστη.

Ὁ κύριος εὐγενέστατος πιάνει τὸ λουρὶ γιὰ νὰ κατεβάσει τὸ τζάμι ὅταν ἡ ἀπέναντι κυρία ἐπεμβαίνει καὶ τοῦ δηλώνει πὼς δὲν ἔχει καμμίαν ὄρεξι νὰ ξεπαγιάσῃ.

Ὁ κύριος διστάζει ἐνῷ οἱ δύο κυρίες στήνουν καυγᾶ τρικούβερτο.

— Θὰ σκάσω ἀπὸ τὴ ζέστη, Δὲν βαστῶ πιά. Ἀνοῖξτε τὸ παράθυρο γιατὶ μοῦ ἔρχεται ἀποπληξία.

— Ἂν ἀνοίξετε τὸ παράθυρο, κύριε, θὰ παγώσω. Ἔχω περάσει δυὸ πλευρίτιδες. Θὰ πάω ἀπὸ καλπάζουσα !...

Ὁ κύριος βρίσκεται πιὰ μεταξύ... Σ κ ύ λ λ α ς καὶ Χ α ρ ί β δ ε ω ς, ὅταν ἕνας γέρος ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὸν καυγᾶ αὐτὸν τοῦ λέει.

— Σᾶς παρακαλῶ κι' ἐγὼ κύριε ν' ἀνοίξετε τὸ παράθυρο γιὰ νὰ ξεπαγιάσῃ ἡ μία κι' ἔπειτα κλεῖστέ το γιὰ νὰ σκάσῃ ἡ ἄλλη. Ἔτσι μόνον θὰ μᾶς ἀφίσουν ἥσυχους !

Κόκκαλο οἱ κυρίες...

***

— Δὲ μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ· ἡ γυναῖκά σου εἶνε ζεροβοχέρα ;

— Καὶ ποὺ τὸ ξέρεις ;

— Μὰ πάντα τὸ δεξί σου μάγουλο βλέπω πρισμένο...

***

Ὁ Πέτρος κι' ὁ Παῦλος «συνάδερφοι» στὴν τεμπελιὰ καὶ στὸ πιοτό, τἄπιναν σὲ μιὰ ταβέρνα. Πλάϊ τους καθόταν μιὰ παρέα ἀπὸ ἐργατικοὺς καὶ κουβέντιαζε γιὰ κάποιο πανηγύρι ποὺ θὰ γινόταν τὴν ἄλλη μέρα σὲ μιὰ γειτονικὴ πολιτεία.

Οἱ δυὸ συνάδελφοι τέντωσαν τ' αὐτιά.

Εὐκαιρία γιὰ νὰ κάνουν κι' αὐτοὶ καμμιὰ «ἐπιχειρησοῦλα τοῦ ποδαριοῦ» νὰ βγάλουν τίμια τὸ καρβέλι. Ἀπὸ δῶ τόχαν, ἀπὸ κεῖ τόχαν τ' ἀποφάσισαν. Βάλαν κάτω ὅσα λιανὰ τοὺς μέναν, ἀγόρασαν δυὸ ὀκαδοῦλες τσίπουρο καὶ πρωΐ — πρωΐ τραβῆξαν «ἀποστολικῶς» γιὰ τὴ γειτονικὴ πολιτεία.

Πρωΐ — πρωΐ, οἱ δυὸ συνεταῖροι ἦσαν σὲ χάλι. Ξενυχτισμένοι κι' ὁ δρόμος μακρύς καὶ σκονισμένος. Μὲ τὸ δίχηο του λοιπὸν ὁ Πέτρος δίψασε.

— Ἀδερφάκι Παῦλο, εἶπε, συλλογίστηκα κάτι τις. Ἐμεῖς ἔτσι κι' ἔτσι τὸ τσίπουρο γιὰ πούλημα τόχουμε. Νὰ σοῦ δώσω μιὰ δραχμὴ ποῦχω νὰ πιῶ λιγουλάκι.

Ὁ Παῦλος συμφώνησε, πῆρε τὴ δραχμὴ κ' ἔδωσε ἕνα ποτηράκι τσίπουρο στὸ φουκαρὰ τὸν Πέτρο.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὅμως μπῆκε κι' αὐτὸς στὸν πειρασμό.

— Πέτρο, κουμπάρε, μοῦρθε καὶ μένα μιὰ ἰδέα. Θὰ σοῦ δώσω πίσω τὴ δραχμὴ νὰ πιῶ καὶ γὼ λιγουλάκι τσίπουρο !

— Μπράβο !

Νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε ἡ δραχμὴ πηγαινοῆρθε ἀπὸ τὴ τσέπη τοῦ Πέτρου στὴ τσέπη τοῦ Παύλου τόσες φορὲς ὥστε ὅταν φτάσαν στὸ πανηγύρι τὸ φλασκὶ δὲν εἶχε οὔτε σταλιὰ τσίπουρο. Τότε τοὺς πῆρε τό παράπονο καὶ ζαλισμένοι καθώς ἦσαν πῆγαν καὶ κατόπιν στὸ καφενεῖο ὅπου ὁ Παῦλος τελευταῖος κάτοχος τῆς δραχμῆς παράγγειλε δυὸ οὔζα στὸ γινάτι τῆς κακοτυχιᾶς ποὺ τοὺς κυνηγοῦσε καὶ γιὰ νὰ πᾶνε ἡ πίκρες πάρα κάτω !...

***

Ἡ Κ υ ρ ί α — Μαρία, κάνεις φοβερὴ σπατάλη καίγοντας δυὸ κεριὰ κάθε βράδυ στὸ δωμάτιό σου.

Ἡ Ὑ π η ρ έ τ ρ ι α — Ὄχι, κυρία, ἕνα κερὶ εἶνε ἀλλὰ τὸ κόβω στὴ μέση.

Ὁ βιολοτζελίστας κ. Παπαδημητρίου

(Σκίτσο τῆς διδος Λήδας Καρτέλη).